

RPD

Ręczny karabinek maszynowy RPD

Historia konstrukcji

Radziecki ręczny karabinek maszynowy konstrukcji Wasilija Diegtiariowa. W 1942 roku Wasilij Diegtiariow rozpoczął pracę nad nowym ręcznym karabinkiem maszynowym, który mógłby zastąpić używaną dotychczas karabin maszynowy DP. W tym samym czasie dwóch inżynierów N. Jelizarow i S. Siemin opracowało nowy rodzaj amunicji strzeleckiej – nabój pośredni 7,62 × 39 mm wz.43. Wtedy to W. Diegtiariow opracował nowy ręczny karabinek maszynowy, który był jednym z pierwszych modeli broni zaprojektowanej do strzelania nowym nabojem. Karabinek wszedł na uzbrojenie armii radzieckiej w 1949 roku i otrzymał oznaczenie РПД (RPD).

Była to konstrukcja zawodna, często dochodziło do zacięć. Karabinek pozostawał na wyposażeniu Armii Radzieckiej do lat sześćdziesiątych XX wieku, kiedy to został zastąpiony przez ręczny karabinek Kałasznikowa RPK. Chociaż formalnie karabinek ten został wycofany, nadal wiele jego egzemplarzy można znaleźć w magazynach armii rosyjskiej, a także w wielu innych armiach krajów byłego bloku wschodniego. Karabinek maszynowy RPD był także pod oznaczeniem rkm D używany przez Wojsko Polskie. Licencyjny odpowiednik RPD produkowany w Chinach to ręczny karabinek maszynowy Typ 56.

Podstawowe dane taktyczno-techniczne

Państwo: Związek Radziecki

Rodzaj: ręczny karabinek maszynowy

Prototypy: 1943/1944 rok

Produkcja: lata 1944/1945 – 1959/1961

Kaliber: 7,62 mm

Nabój: 7,62 x 39 mm wz. 43

Taśma nabojoowa: taśma 100 nabojoowa segmentowa. w osłonie bębnowej

Wymiary konstrukcji;

Długość całkowita broni: 1040 mm

Długość lufy broni: 590 mm

Długość linii celowniczej: 596 mm

Masa broni: 7,4 kg niezaladowanej, 9 kg broni zaladowanej

Prędkość początkowa wystrzelonego pocisku: 735 m/s

Szybkostrzelność teoretyczna: 650 strz./min.

Szybkostrzelność praktyczna: do 150 strz./min.

Zasięg skuteczny: do 600 metrów, maksymalny do 1000 metrów

Autor: Dawid Kałka

Bibliografia

1. Andrzej Ciepliński, Ryszard Woźniak: *Encyklopedia współczesnej broni palnej (od połowy XIX wieku)*. Warszawa 1994: Wydawnictwo „WIS”